

Sugriebęs žmogų krentantį, jį pakeliu valia, kuriai nepasipriešinsi,
Štai, kibkis man, nelaimėli, į sprandą,
Dėl Dievo meilės, tu nepulsi! Aš užsimesiu visą tavo naštą.

Kvėpiu didžiulį oro kvėpsnį į tave ir iškeliu paviršium,
Kiekvieną namo kambarį užpildau pajėgom ginkluotosiom,
Tai mano mylimieji, kapų niekintojai.

Miegoki – mes per naktį eisime sargybą,
Tavęs nelies nei abejonė, nei mirtis,
Apkabinau tave, ir tu jau mano,
Ryte pabudęs sužinosi: tai, ką sakau, yra tiesa.

41

Tai aš suteikiu palengvėjimą ligoniams, kai jie dusdami guli
aukštiekninki,
O doriesiems stipruoliams dar reikalingesnę pagalbą teikiu.

Aš girdėjau, kas buvo kalbama apie Visatą,
Vis klausiaus apie tūkstančius metų;
Na, tai pusėtina, neprastai – bet argi čia viskas?

Taip įžengiu aš – didindamas, atitikimų ieškodamas,
Iš pat pradžių daugiau nei seni godišiai prekeiviai siūlydamas,
Litografuoju Kroną, jo sūnų Dzeusą ir Heraklį – jo vaikaitį,
Perku Ozirio, Marduko ir Izidės, Brahmos ir Budos atvaizdus ir
eskizus,
Į aplanką deduosi Manitu, Alachą ant lapo, graviūrą Kryžiaus,
Ir Odiną, ir piktaveidį Mečitlį, kiekvieną stabą ir paveikslą,
Ir duodu tiek už juos, kiek jie verti, ir nė cento daugiau,

Pripažįstu – jie buvo gyvi, jie jau atliko tai, ką tuomet privalėjo
atlikti,
(Jie atnešė lesalo geltonsnapiams jaunikiams, kurie dabar patys
turi pakilti, sparnus ištiesti ir giedoti),
Aš priimu apytikrius dievybių eskizus, kad savyje juos geriau
užpildyčiau, dalinu juos dosniai kiekvienam, ir sutiktiems
vyrams, ir moterims,
Atrasdamas tiek pat ar dar daugiau dievybės namą renčiančiam
dailidėj,
Ir reikalauju garbinti jį labiau – kai paraitojęs rankoves jis dirba
plaktuku ir kaltu,
Aš nesiginčiju, kad dievas siuntė ypatingą apreiškimą, tik manau,
kad dūmų sruoga ar plaštakos plaukelis tiek pat neiprasti, tiek
pat įstabūs, kiek ir apreiškimai,
Ir vaikinai ugniagesių mašinoje, gaisrinių kopėčių ir kablių
įsikibę, ne ką mažiau didingi man nei antikos dievai, einą
į mūšį,
Balsai jų skamba pro dundesį griūties,
Jų raumeningos kojos neša juos virš apanglėjusių grebėstų, jų
baltos kaktos sveikos ir nesužeistos išnyra iš liepsnų;
Mechaniko žmonos su krūtį žindančiu kūdikiu prašau aš
užtarimo už visus pasauly gimusiuosius,
Trimis dalgiais per javapjūtę smagiai mojuoja trys sveikatingi
angelai, sustoję į eilę, jų marškiniai ties liemeniu išsipūtę,
Kreivadantis ir raudonplaukis šaltkalvis atperka visas
nuodėmes – padarytas ir būsimas,
Kai pardavęs viską, ką turi, keliauja pėsčias, kad užmokėtų
advokatams už brolio gynybą ir sėdėtų teisme, kol ši už
klastojimą teisia;
Ir to, ko aplink mane pažerta dosniai, kas knibžda aplinkui per
keletą metrų, ir tos erdvės nepripildo,

Jaučio ir vabalo dar niekas negarbino, kaip priderėtų,
Purvas ir mėšlas nuostabesni, nei kas galėtų pamanyti,
Ir antgamtiški dalykai ne tokie jau ir svarbūs, aš pats laikiu, kol
laikas

Ateis tapti vienu iš svarbiausių,
Jau aušta diena man, kai imsiu daryti tiek gėrio, kiek galingiausi
iš jų, pažersiu ne menkesnių stebuklų,
Prisiekiu savaisiais gyvybės syvais! Netrukus jau tapsiu kūrėju,
Jau dabar skverbiuosi į pasaulio tykančių šešėlių iščias.

42

Minios viduryje nuaidi šauksmas,
Tai – mano balsas, plačiai skambas ir galutinis.

Ateikite, mano vaikai,
Ateikite, mano berniukai ir mergaitės, mano moterys, namiškiai,
artimieji,
Jau atlikėjas sukaupė jėgas, jau pakartojo savąjį preliudą vidinėm
stygom.

Lengva ranka rašyti ir laisvai suderinti akordai – girdžiu aš jūsų
kulminacijos ir pabaigos gaudimą.

Mana galva apsisuka ant kaklo,
Griaudimas muzikos, bet ne vargonų,
Aplink mane žmonių būrys, bet jie man ne namiškiai.

Amžina kieta ir neskestanti žemė,
Amžini édrūnai, gėrikai, amžinai kyla saulė ir leidžias, amžinas
šitas oras ir nesiliaujantys potvyniai,

Amžinas aš ir manieji kaimynai – žvalūs, įniršę, tikri,
Amžinas senas, nepaaiškinamas klausimas, amžina rakštis
nykštyje, niežulio ir troškulio atodūsis,
Amžinas erzintojo švilpimas – kol atradę pasislėpusį gudriai mes
į jį pirštu parodom,
Amžina ir meilė, ir tas trykštantis skystis gyvybės,
Amžinas tvarstis pasmaktėje, amžina numirėliui skirta lenta.

Jie klaidžioja visur, jų akyse – skatikai,
Kad patenkintų pilvo godumą, kol smegenys dosniai semia
šaukštu,
Bilietus perka, ima, parduoda, bet nenuveina niekad šventėn patys,
Daug kas arija, prakaituoja, pluša, bet vien pelus kaip atlygį
tegauna,
Juos valdo tingi mažuma – tai ji nuolat gviesias kviečių.

Tai – miestas, aš – vienas iš piliečių,
Kas domina kitus, tas rūpi man – politika, karai ir turgūs,
laikraščiai, mokyklos,
Meras ir tarybos, bankai ir tarifai, garlaiviai ir fabrikai, biržos,
parduotuvės, nekilnojamas ir asmeninis turtas.

Aplinkui straksi begalė mažų nykštukų su apykaklėm dailiom ir
frakais,
Žinau, kas jie tokie (akivaizdu, kad ne sliekai, ne blakės),
Juos pripažįstu savo antrininkais, silpniausi ir lėkščiausi –
nemirtingi kaip ir aš.
Tai, ką darau ir sakau aš, laukia ir jų,
Kiekviena many pulsuojanti mintis ir juose pulsuoja.

Puikiai pažįstu savo egotizmą,
Pažįstu savo visa ryjančias eilutes – trumpiau rašyt atsisakau,
Pagausiu tave, kad ir kas būtum, ir užliesiu savim.

Daina manoji – ne įkyrėję žodžiai,
Tai – netikėti klausimai, tai – šuolis link anapus, kad anapus
priartintų;
Štai išspausdinta ir įrišta knyga – o kaipgi spaustuvininkas ir jo
pagalbininkas?
Štai geros nuotraukos – o kaip žmona tavo ar draugas, kurį
tvirtai spaudi glėby?
Štai juodas laivas geležies šarvais, pabūklai galingi šarvuotam
bokštely – o kaip drąsa kapitono, inžinierių?
Štai namuose – indai, maistas, baldai, o kaipgi šeimininkas ir
šeimininkė, kaipgi žvilgsnis jų akių?
Štai dangus viršuj – o kaipgi čia, perėjus gatvę, pas kaimynus?
Štai istorijos šventieji ir išminčiai – o kaip tu pats?
Štai tikėjimo išpažinimai, pamokslai, teologija – o kaip
neperprantamos smegenys žmogaus?
Ir kas tas protas? Kas ta meilė? Kas tas gyvenimas?

Neniekinu jūsų, visų laikų ir viso pasaulio šventikai,
Pats didžiausias iš visų tikėjimų – mano tikėjimas ir pats
menkiausias iš visų – manasis,
Jis apima ir seniausią, ir naujausią tikėjimus, apima ir tai, kas tarp
seniausia ir naujausia,
Tikėdamas, kad vėl sugrįšiu į žemę po penkių tūkstančių metų,
Aš laikiu orakulų atsakymų, garbinu dievus ir saulei lenkiuosi,

Pirmąją uolą ar akmenį paverčiu stabu, šoku garbinimo šoki
su lazdomis amuletu rate,
Padedu lamai ar brahmanui, karpantiems žibintų dagčius prie
dievaičių,
Šoku gatvėse falinėje eisenoje, aš asketas, gimnosofas, girios
tankmėje į save paniręs,
Geriu iš kaukolės midų, garbinu Vedas ir šastras, laikausi Korano
tiesų,
Įžengiu į teokalį, jo akmenys dėmėti nuo peiliu pralieto kraujo,
žengiu gyvatės odos būgną mušdamas,
Priimu evangelijas, priimu tą, kuri nukryžiuo, žinodamas tikrai
jį dievu esant,
Klūpau per mišias ant kelių, stojuosi per puritonų maldą ar
kantriai sėdžiu klauptuose,
Apsiputojęs ir išsekęs, kratausi pamišimo apimtas arba tįsau it
miręs ir laukiu, kol siela manoji prikels mane,
Žvelgiu į grindinį, į žemę, žvelgiu toliau nei grindinys ir žemė ir
priklausau tiems, kurie suka ratų ratus.

Vienas iš šios išcentrinės ir įcentrinės minios aš atsisuku ir kalbu
kaip žmogus, prieš kelionę duodantis nurodymus.

Nusivylę dvejojkliai, vienišieji ir atstumtieji,
Lengvabūdžiai, surūgėliai ir niūros, pikčiurnos, jautruoliai
ir bailiai, ateistai,
Aš visus jus pažįstu, pažįstu šią nevilties, kančių, dvejonių ir
netikėjimo jūrą.

Kaip virpa ir taškosi pelekai!
Kaip daužosi greitai it žaibas, kaip trūkčioja ir spjaudosi krauju!

Nurimkit, kruvini mažatikių, niūruolių ir surūgėlių pelekai,
Aš užimu vietą tarp jūsų, palaikau jus, kaip ir kitus,
Ir mane, ir jus, ir mus visus vienodai slėgė praeitis,
O kas neišbandyta, kas dar ateityje, – taip pat vienoda bus –
ir man, ir jums, visiems.

Aš nežinau, kas dar neišbandyta ir kas – ateityje,
Tik žinau, kad ji bus tinkama ir neišvengiamai ateis.

Jos neišvengs tie, kurie praeina pro šalį, neišvengs ir tie,
kurie sustoja, nė vienas jos neišvengs.

Jos neišvengs nei tas jaunuolis, kuris mirė ir buvo palaidotas, nei
mergina, kuri mirė ir buvo palaidota greta,
Nei tas vaikas, akimirką pro duris smalsiai pažvelgęs ir vėl
pasislėpęs, ir suvisam pradingęs,
Nei tas senis, nugyvenęs gyvenimą be tikslo ir ėdamas kartėlio,
aitresnio už pyktį,
Nei tas, kur guli prieglaudoj, nuo romo ir paleistuvysčių gumbais
apėjęs,
Nei gausybė nužudytųjų ir žuvusiųjų, nei žiaurieji laukiniai,
vadinami žmonijos mėšlu,
Nei paprasčiausi vienaląsčiai – maišeliai su burnomis maistui
gaudyti,
Nė vienas šiame pasaulyje, net seniausiuose kapinynuose,
Net milijardai planetų ir milijardai milijardų jose gyvenančiųjų,
Net dabartis ir pats menkiausias šapelis.

Man laikas paaiškint save – atsistokim.

Aš viso, kas žinoma, atsikratau,
Vyrus ir moteris kviečiu Nežinomybėn kartu su manimi.

Laikrodis mums skelbia šią akimirką – bet ką paskelbs mums
amžinybė?

Milijardą vasarų, žiemų iššvaistėm,
Dar milijardai liko, o tada – ir dar milijardai.

Gimimas suteikė apsčiai mums turtų ir įvairovės,
Kiti gimimai suteiks apsčiai mums turtų ir įvairovės.

Didžiais vienu, mažais kitų aš nevadinsiu,
Kas užpildo savo erdvę ir laiką, tas lai būna lygus su visais.

Ar žmonija tau buvo kraugerė ir pavyduolė, o mano broli, mano
sese?

Apgailestauju dėl tavęs, bet man nebuvo ji nei kraugerė, nei
pavyduolė,

Ji švelniai elgė su manim, todėl nėra man ko raudoti.
(Ir ką aš bendro su raudom turiu?)

Esu aš pasiektų tikslų zenitas, esu aš būsimų daiktų kūrėjas.

Mano pėdos liečia laiptelius aukštų aukščiausius,
Kiekvienas laiptas – amžių virtinė, ir dar ilgesnės virtinės tarp
 laiptų,
Nuo apačios nuėjęs ilgą kelią, aš kylu vis aukštyn, aukštyn.

Man kylant vis aukštyn, už nugaros vaiduokliai pasilieka,
Žemai tamsoj matau pirminį Niekį – aš buvau ir ten,
Ilgai slėpiausi ten nematomas, miegojau apglėbtas letargo rūko,
Ilsėjaus, laukiau ir nesibjaurėjau dvokiančia anglim.

Ilgai aš išbuvau tam glėby – ak, per ilgai.

Ak, amžinybę truko man pasiruošimas,
Bet ištikimai ir draugiškai pagelbėjo manieji ginklai.

Ilgai lopšys manasis plaukė, yrės, yrės, tarsi linksmi upeiviai,
Ir žvaigždės buvo mano pusėj, jos nesitraukė nuo manęs ratus
 savo sukdamos,
Jos būrė laimę man ir sergėjo mane.

Kol dar iš įsčių motinos buvau negimęs, jau ištisos kartos man
 kelią rodė,
Netinginiavo niekad mano gemalas ir nieks nepajėgė jo sulaikyti.

Sfera dėl jo pavirto ūkas,
Ant jo sustingo standūs laiko sluoksniai,
Vešli augalija jam maisto teikė,
Ropliai didžiuliai jį burnose atnešę globojo rūpestingai.

Ir visos jėgos lyg sutarusios mane išpildyti ir džiuginti stengės,
Dabar šioj vietoj stoviu aš su savo siela sveikatinga.

O, jaunystės akimirka! Nuolat į priekį besiveržiąs lankstumas!
O, harmoninga, vešliai žydinti branda.

Mano mylimieji dusina mane,
Spiečiasi prie mano lūpų, užkemša odos poras,
Velka mane gatvėmis ir kitomis viešosiomis erdvėmis, nuogi pas
 mane naktį ateina,
Dieną šaukia man „Ei!“ nuo uolų prie upės, supasi ir čirškauja
 man virš galvos,
Šaukia mane vardu iš gėlių darželių, vynuogienojų, iš krūmų
 tankynės,
Nusileidžia ant kiekvienos mano gyvenimo akimirkos,
Nuberia mano kūną bučiniai, saldžiais, svaiginančiais it balzamas,
Rieškučiomis be garso semia iš širdžių savųjų ir dosniai man
 dovanoja.

Didingai aušta senatvė! O, ateiki, nenusakoma merdėjimo dienų
 malone!

Kiekviena būseną įtvirtina ir skleidžia ne tik save, ji skleidžia ir
 tai, kas kyla iš jos ir lieka po jos,
Net ir tamsa bežadė skleidžia.

Naktimis atveriu savo liuką ir žvelgiu, kaip plačiai po dangų
 ištaškyti žvaigždynai,
Ir visa tai, ką įžvelgiu, padauginta iš tiek, kiek apskaičiuoti
 pajėgiu, tėra vien tolimesnių sistemų pakraštys.

Vis erdviau jos skleidžiasi, plečiasi, nuolat plečiasi
Vis tolyn, amžinai į išorę.

Mano saulė turi savąją saulę ir aplinkui ją nuolankiai sukasi,
Ir su savo bendražygiais prie aukštesniojo rato prisijungia,
Paskui juos dar didesni ratai seka, kuriuose didžiausi šviesuliai
lyg kruopelės atrodo.

Nė sekundei čia nieks nesustoja ir sustoti negali,
Jei tik aš, jūs, visi pasauliai ir visa, kas jų gelmėje ir paviršiuje, šį
mirksnį vėl blyškiu ūku pavirstų – ir tai ilgainiui tebūtų tik
niekai,
Mes iš naujo sugrįžtume ten, kur esame, ir žengtume toliau,
Dar toliau ir neišvengiamai dar toliau.

Keletas kvadrilijonų amžių, keliolika oktilijonų kubinių mylių
nepakenks šiam užmojui ir šiai minutei, neprivers jos skubėti,
Juk tai – tik dalys, visa – tik dalys.

Kad ir kiek bandytum įžvelgti – už šios erdvės vėl beribė erdvė,
Skaičiuoki kiek tik nori, jas supa neaprėpiamas laikas.

Mano pasimatymas jau paskirtas ir sutartas,
Dievas tikrai ateis ir palauks manęs, kol atvyksiu tiksliai kada
susitaręs,
Didysis mano draugas, ištikimas mylimasis, kurio ilgiausio ir
geidžiu, jau lauks manęs.

Žinau, kad teko man geriausias laikas ir erdvė, jų niekad nieks
neišmatavo ir neišmatuos.

Esu klajoklis begalinėje kelionėj (ei, paklausykite visi!),
Turiu neperlyjamą lietpaltį, gerus batus ir girioj nusilaužtą lazda,
Bičiulis joks neatsisės į mano krėslą pailsėti,
Aš krėslo neturiu nei filosofijos, bažnyčios,
Prie valgių stalo nepasitinku žmonių nei bibliotekoje ar banke,
Kiekvieną jūsų, vyrai, moterys, veduosi ant kalniuko,
Ir apkabinęs juosmenį kaire ranka
Parodau dešine kraštovaizdžius žemynų ir kelius.

Už jus nei aš, nei kas nors kitas nueiti kelio to negali,
Nueit jį patys turit.

Jis netoli, jis čia, ištiesk tik ranką,
Galbūt esi jame jau nuo gimimo, tik to dar nežinai,
Galbūt jisai visur – ir vandeny, ir žemėj.

Paimki savo nešulį, sūneli mielas, aš savąjį paimsiu ir leiskimės
pirmyn,
Gražuolius miestus ir šalis laisvas kelionėj aplankysim.

O jei pavargsi, savo naštą perkelk ant manų pečių ir atsikvėpk
padėjęs ranką man ant strėnų,
Atėjus laikui man tą pačią paslaugą suteiksi,
O tada pakilę niekad nebegulsim.

Prieš aušrą ant kalvos šiandieną pakilau ir pažvelgiau į sklidiną
šviesų padangę,
Ir klausiau savo dvasios: *Ar tada, kai apkabinsime visus šiuos
šviesulius dangaus, sugersim visą malonumą ir žinojimą, kuris ten
glūdi, – ar būsim sotūs ir laimingi?*
Dvasia manoji man atsakė: *Ne, bet pakilsim aukščiau ir žengsim dar
toliau.*

Tu man užduodi klausimus taip pat ir aš tave girdžiu,
Ir atsakau, kad duot atsakymo tau negaliu – turi atrast jį pats.

Prisėsk, sūneli mielas,
Užkrimsk sausainių, pienu užsigerk,
O kai nueisi gult ir apsirengsi kvapniais drabužiais, su
naujom jėgom, tave aš atsisveikindamas pabučiuosiu ir
iškeliaujančiam vartus atversiu.

Ilgai sapnus niekingus sapnavai,
Atėjo metas traiškanas tau išvalyti iš akių,
Turi priprast prie spindesio dienos, prie kiekvienos gyvenimo
akimirkos.

Ilgai pakrantėje braidei pastvėręs lentą bailiai,
Dabar linkiu, kad taptum plaukiku drąsiu,
Kad šoktum jūron atviron, iškiltum vėl, man pamojuotum,
sušuktum ir nusikvatotum purtydamas plaukus.